

# **«Hľa, tvoja Matka»: Mária na našej ceste k svätosti**

Ako to matky zvyknú robiť,  
Mária ide pred nami na ceste.  
Ona tuší, čo potrebujeme, a  
pripravuje nám to - často tak  
nenápadne - že si to ani  
neuvedomujeme. 17. časť série  
„Boj, blízkosť a poslanie“.

20.09.2025

«Hľa, tvoja matka» (Jn 19,27). Keď  
takto hovoril Ježiš, umierajúci na  
kríži, svätému Jánovi a Panne Márii,

odhaľoval im niečo veľmi hlboké, veľmi skutočné: jednu z tých „vecí, ktoré boli skryté od stvorenia sveta“ (porov. Mt 13,35). Ježiš im nedával čestné tituly: Mária je naozaj naša Matka a my sme jej deti.

«Materstvo Márie prostredníctvom tajomstva kríža urobilo nepredstaviteľný skok. Matka Ježiša sa stala novou Evou, pretože Syn ju spojil so svojou vykupiteľskou smrťou, prameňom nového a večného života pre každého človeka, ktorý prichádza na tento svet»<sup>[1]</sup>. V tejto slávnostnej a bolestnej chvíli nám Ježiš ukazuje, aký nekonečný dar nám dal tým, že sa stal človekom. Boh nevie robiť veci napoly: kam vstúpi, ide až do konca. Vstúpil do našej ľudskosti a naplnil ju svojimi požehnaniami; a jedným z najväčších je to, že sme spolu s ním deťmi tej, ktorá je požehnaná medzi ženami (porov. Lk 1,42).

Tak ako by bolo nedorozumením chápať nanebovstúpenie ako odchod Ježiša a znižovať sviatosti na akúsi útechu voči tejto „vzdialenosti“, rovnako by bolo omylom myslieť si, že po nanebovzatí Panny Márie je jej materinská prítomnosť pri svojich deťoch menšia, než keď žila na zemi. «Mária bola vzatá s telom i dušou do nebeskej slávy a s Bohom je kráľovnou neba a zeme. Je tým pádom vzdialená od nás? Práve naopak. Tým, že je s Bohom a v Bohu, je veľmi blízko každému z nás. Keď bola na zemi, mohla byť blízko len niektorým ľuďom. Tým, že je v Bohu, ktorý je blízko pri nás, ba dokonca „v nás“, Mária sa podieľa na tejto Božej blízkosti. Tým, že je v Bohu a s Bohom, Mária je blízko každého z nás, pozná naše srdce, môže počúvať naše modlitby, môže nám pomáhať svojou materinskou dobrotou»<sup>[2]</sup>.

Evanjelium nám rozpráva len málo detailov zo života našej Matky, ale

každá z týchto udalostí je plná významu pre jej deti: každá je oknom, ktorým môžeme nazrieť do jej života a do jej osoby, aby sme ju viac milovali a čoraz viac si uvedomovali, že sme jej deti. Keď rozjímame nad týmito pasážami, môžeme v nej objaviť tri základné postoje: Mária prijíma Krista, kontempluje ho a odovzdáva ho. A z Božej blízkosti teraz vykonáva svoje materstvo tým, že nás vedie po tej istej ceste: s Máriou ideme – a vraciame sa – k Ježišovi<sup>[3]</sup>. A s ňou ho tiež prinášame všetkým.

## **Tak to je, a nech sa tak aj stane**

Toho dňa v Nazarete, ktorý sa zdal byť taký obyčajný, Panna Mária nemohla tušiť, do akej miery sa jej *fiat* stane najväčším úkonom viery a poslušnosti v dejinách. Sloveso, ktorým Mária odpovedá anjelovi a ktoré sa prekladá ako *fiat* alebo „nech sa stane“, sa v pôvodnom

gréckom texte sv. Lukáša (*génoito*) nachádza v tvare, ktorý vyjadruje naliehavosť srdca, aby sa niečo uskutočnilo (porov. Lk 1,38). Ale v skutočnosti naša Matka nepovedala *fiat* ani *génoito*. Slovo, ktoré by na jej perách najpresnejšie vyjadrovalo tento postoj, je *amen*. Tak hovoril Žid, keď chcel povedať Bohu „áno, nech sa tak stane“. Koreň tohto hebrejského slova znamená pevnosť, vnútorné presvedčenie: potvrdzuje vypovedané ako slovo pevné, stabilné, záväzné. Jeho presný preklad znie: „Tak to je a nech sa tak aj stane“<sup>[4]</sup>.

Máriino prijatie sa neobmedzuje na jeden izolovaný okamih jej života: je to trvalý postoj. Od zvestovania až po kríž zostáva jej srdce stále pozorné k Božej vôli. «Celý jej život bol putovaním nádeje spolu so Synom Božím a jej Synom; putovaním, ktoré ju cez Kríž a Zmŕtvychvstanie priviedlo do vlasti, do Božieho

objatia»<sup>[5]</sup>. Koľkokrát aj od nás Pán žiada veci, ktoré potrebujú naše osobné „amen, nech sa mi stane podľa tvojho slova“. Koľkokrát nás čaká s otvorenou náručou, ako otec, ktorý sa zohne a volá svoje dieťa. Dovoľíme mu vstúpiť bez výhrad do našich myšlienok, do našich rozhodnutí a do našich skutkov? Necháme sa ním objasť?

Nie je náhodou, že keď prijímame eucharistické telo Krista, odpovedáme „Amen“: tak ako Mária prijala Slovo, aby sa stalo telom v jej lone, tak aj my ho prijímame, aby rástol a žil v nás. « Jestvuje teda hlboká analógia medzi *fiat*, ktorým Mária odpovedala na anjelove slová, a amen, ktoré vyslovuje každý veriaci, keď prijíma Pánovo telo»<sup>[6]</sup>. Prijímajme ho spolu s ňou, s „čistotou, pokorou a oddanosťou“, s akou ho naša Matka prijala prvý raz – a vždy.

## Spojiť všetko v srdci

Kontemplácia je ďalším zo základných postojov v Máriinom živote, a po tejto ceste nás chce viesť aj naša Matka. «Byť kontemplatívnym nezávisí od očí, ale od srdca. A tu vstupuje do hry modlitba ako akt viery a lásky, ako „dych“ nášho vzťahu s Bohom»<sup>[7]</sup>. V evanjeliách Mária vysloví veľmi málo slov v porovnaní s úlohou, ktorú má v rôznych udalostiach. Od návštevy pastierov v Betleheme až po Kríž, Mária uchováva a premýšľa vo svojom srdci nad tajomstvami svojho Syna (Lk 2,19).

V tichu Nazareta, v modlitbe v Káne, počas verejného účinkovania, vidíme Matku, ktorá rozjíma, ktorá pozoruje a ktorá sa necháva premieňať prítomnosťou Ježiša. Na ceste na Kalváriu si ľahko predstavíme stretnutie medzi Matkou a Synom, keď «Mária hľadá s nesmiernou

láskou na Ježiša a Ježiš hľadá na svoju Matku; ich oči sa stretávajú a každý vylieva svoje srdce do srdca toho druhého»<sup>[8]</sup>. A v žiarivom ráne Zmŕtvychvstania, naplnená slávou Zmŕtvychvstalého, ona predznačuje žiaru Cirkvi<sup>[9]</sup>, ktorá žije aj «v svojich krehkých údoch (...). Mnohí z nich sú ženy, ako stará Alžbeta a mladá Mária; ženy veľkonočné, apoštolky Zmŕtvychvstania»<sup>[10]</sup>.

Kontemplatívny pohľad, ten „dych“ duše, nám umožňuje postupne chápať zmysel toho, čo sa v našom živote deje, a čo od nás Boh očakáva. «To vyjadruje Evanjelium v pohľade Márie, ktorá hľadela srdcom. V Evanjeliu najlepšie vyjadrujú, čo si myslí srdce, dva úryvky zo svätého Lukáša, ktoré hovoria, že Mária „uchovávala (*syneterei*) všetky tieto veci a premýšľala (*symbolousa*) o nich vo svojom srdci“ (porov. Lk 2,19.51)». A to, čo Mária uchovávala a nad čím premýšľala, «nebola len



„scéna“, ktorú videla, ale aj to, čomu ešte nerozumela, a čo aj tak zostávalo prítomné a živé v očakávaní, že to všetko spojí vo svojom srdci»<sup>[11]</sup>.

Ako malé deti, ktoré niekedy nezvládnu ťažkú úlohu, môžeme sa vždy spoľahnúť na našu Matku, že nás povedie na tejto ceste kontemplácie. «Mária hovorí s nami, hovorí k nám, pozýva nás spoznať Božie slovo, milovať Božie slovo, žiť s Božím slovom, myslieť s Božím slovom»<sup>[12]</sup>. Ak sa necháme viesť jej rukou, dá nám trpezlivosť s vecami, ktoré nerozumieme, a pomôže nám spájať zdanlivo nesúvisiace body, ako v tých obrázkoch, v ktorých sa až na konci trpezlivého kreslenia objaví celá postava.

## **Vždy odovzdávajúca Ježiša**

Od začiatku svojho materinského povolania Mária chápe, že Ježiš je poklad, ktorý sa má deliť so všetkými: Pán v nej urobil «veľké

veci» (Lk 1,49), nie pre jej osobnú slávu, ale pre dobro celého ľudstva. Radosť Magnifikatu odráža hlbokú skúsenosť Božieho synovstva: Mária vníma nesmiernu lásku Otca, ktorý sa skláňa k nej a zveruje jej to najväčšie, čo má – milovaného Syna. Viac ako ktorýkoľvek iný človek pred ňou a po nej sa objavuje plná Boha, plná Božej lásky. A táto hojnosť ju pohýna viesť všetkých k Ježišovi.

Mária neustále odovzdáva svojho Syna: ponúka ho ako dieťa pastierom a mudrcom (porov. Lk 2,16-20; Mt 2,10-11); kladie ho do náručia Simeonovi a Anne (porov. Lk 2,25-38); necháva ho tak „voľného“, že sa jej dokonca stratí v Jeruzaleme; „vyvoláva“ zázrak v Káne a vedie každého, aby počúval, čo nám On hovorí (porov. Jn 2,3-5); necháva Ježiša konať jeho poslanie, aj keď si ho žiadajú príbuzní (porov. Mt 12,46-50); prijíma Otcovu vôľu a pod krížom sa spolu s Ježišom odovzdáva

celému ľudstvu (porov. Jn 19,25). A ľahko si predstaviť rozhovory, tak plné Ježiša, ktoré mala s učeníkmi po Nanebovstúpení... Také, aké chce mať aj s nami a so všetkými, ktorí, ako milovaný učeník, ju prijímajú do svojho domu a do svojich vecí (porov. Jn 19,27).

## **Každý je dieťaťom svojim spôsobom**

Raz sa svätý Josemaría podelil o svoje spomienky z návštevy Sevilly počas Veľkého týždňa: «Vyšiel som na ulicu, keď už prechádzali procesie... A keď som videl všetkých tých ľudí, tých zbožných mužov, ktorí kráčali v procesiách a sprevádzali Pannu, pomyslel som si: toto je pokánie, toto je láska. Bolo to veľmi krásne. Potom, keď som videl... neviem, ktorý sprievod to bol, nepamätám si, aký obraz Panny... Najmenej dôležité boli šperky, svetlá... Dôležitá bola láska, spevy, chvály: všetko! Stál som tam,

pozeral som na ňu a začal som sa modliť... Bol som ako v nebi. Keď som videl ten krásny obraz Panny, ani som si neuvedomoval, že som v Seville, ani na ulici. A niekto ma takto potľapkal po pleci. Otočil som sa a stretol muža z ľudu, ktorý mi povedal: “Otče, táto nestojí za nič; tá naša je tá pravá!”. Na prvý pohľad sa mi to takmer zdalo ako rúhanie. Potom som si pomyslel: má pravdu; keď ukazujem obrazy svojej matky, hoci sa mi páčia všetky, aj tak poviem: tento, tento je ten pravý»<sup>[13]</sup>.

Každý z nás môže mať svoj „pravý“ portrét svojej nebeskej Matky: nemusí ísť nevyhnutne o obraz, ale o veľmi osobný spôsob, ako k nej hovoriť, ako ju milovať, ako jej zveriť to, čo nám naplňa srdce. «Každý kresťan si môže, keď sa pozrie späť, zrekonštruovať dejiny svojho vzťahu s Nebeskou Matkou. Dejiny, v ktorých sú konkrétne dátumy, osoby a miesta, milosti, ktoré spoznáваме ako

darované od našej Pani, a stretnutia plné zvláštnej príchuti.

Uvedomujeme si, že láska, ktorú nám Boh prejavuje prostredníctvom Márie, má celú hĺbku toho, čo je božské, a zároveň blízkosť a teplo toho, čo je ľudské»<sup>[14]</sup>\_\_\_\_\_.

Ako to matky zvyknú robiť, ale ešte jemnejším spôsobom, Mária ide pred nami na ceste. Ona tuší, čo potrebujeme, a pripravuje nám to, často tak nenápadne, že si to ani neuvedomujeme. A hoci ju napĺňa radosť, keď jej ďakujeme za tieto materinské starostlivosti, neprestane sa o nás starať, aj keď to nerobíme. Svätá Mária, vieme, že to urobíš, ale tak veľmi nám prospieva, keď ťa o to prosíme: *iter para tutum*, priprav nám bezpečnú cestu.

---

<sup>[1]</sup> Pápež Lev XIV, Homília, 9-06-2025.

[2] Benedikt XVI, Homília, 15-08-2005.

[3] Porov. Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 495.

[4] Porov. R. Cantalamessa, *L'anima di ogni sacerdozio*, Ancora, Miláno 2014, s. 53 (*El alma de todo sacerdocio*, Monte Carmelo, Burgos, 2010)  
[Preklad: Duša celého kňazstva].

[5] Lev XIV, Príhovor pri modlitbe Anjel Pána, 15-08-2025.

[6] Sv. Ján Pavol II, *Ecclesia de Eucharistia*, č. 55.

[7] František, Audiencia, 5-05-2021.

[8] Sv. Josemaría, *Krížová cesta*, 4. zastavenie.

[9] Porov. Sedulio, *Carmen paschale*, 5, 358-364.

[10] Lev XIV, Homília, 15-08-2025.

[11] František, *Dilexit nos*, č. 19.

[12] Benedikt XVI, Homília, 15-08-2005.

[13] Slová sv. Josemaríu zaznamenané v A. Sastre, *Tiempo de Caminar*, Madrid, Rialp 1989, s. 312.

[14] Sv. Josemaría, «Recuerdos del Pilar», v *Escritos Varios: Edición crítico-histórica*, Rialp, Madrid 2018, s. 275.

Giovanni Vassallo – Carlos Ayxelà

---

pdf | document generated  
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/hla-tvoja-matka-maria-na-nasej-ceste-k-svatosti/> (09.03.2026)